

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 268/2015-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. augusta 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Lalíka v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Máriou Badovou, Advokátska kancelária JUDr. Mária Badová, s. r. o., Vajanského 1/2765, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 2/2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 2/2008 p o r u š e n é b o l o .

2. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3 500 € (slovom tritisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. [REDACTED] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,72 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiatdva centov), ktorú je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť na účet jej právnej zástupkyne advokátky JUDr. Márie Badovej, Advokátska kancelária JUDr. Mária Badová, s. r. o., Vajanského 1/2765, Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 268/2015-10 z 10. júna 2015 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 2/2008.

2. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že ako navrhovateľka sa v napadnutom konaní vzájomným protinávrhom 30. apríla 2001, ktorý spresnila podaním 17. februára 2005, domáhala zaplatenia sumy 38 349,07 € s príslušenstvom. Okresný súd

na pojednávaní konanom 28. apríla 2005 protinávrh sťažovateľky vylúčil na samostatné konanie, ale tomuto konaniu pridelil spisovú značku 13 C 2/2008 až po troch rokoch nečinnosti. Okresný súd potom nariadil pojednávania v roku 2010 a 25. novembra 2010 vyhlásil rozsudok, ktorým návrh sťažovateľky zamietol, ale Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) uznesením sp. zn. 7 Co 119/2011 z 12. júna 2012 tento rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľka po uvedení jednotlivých procesných úkonov okresného súdu je toho právneho názoru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože „... nebolo doposiaľ právoplatne skončené konanie v merite veci“.

4. Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhla ústavnému súdu, aby o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Právo [REDAKOVANÉ]... priznané čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., v konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. č. k. 13 C 2/2008, aby sa vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, bolo porušené.

[REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané zadosťučinenie vo výške 10.000,- €... ktoré je odporca – Okresný súd Žilina povinný zaplatiť sťažovateľke [REDAKOVANÉ] v lehote dvoch mesiacov od vydania nálezů Ústavného súdu SR.“

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci 14. júla 2015 písomne vyjadril okresný súd podaním sp. zn. 1 Spr. S/287/2015 zo 6. júla 2015.

5.1 Podpredsedníčka okresného súdu sa vo svojom vyjadrení stotožnila s vyjadrením zákonnej sudkyne a uviedla, že na okresnom súde „je dlhotrvajúci stav nedostatočného personálneho obsadenia, na ktoré sme viackrát upozorňovali, avšak bezvýsledne, a to aj napriek tomu, že ročný nápad vecí na tunajšom súde je cca 57.000 pri výkone +/- 32 sudcov.“

Okresný súd Žilina je súd v sídle Krajského súdu v Žiline, v dôsledku čoho vykonáva aj inú špecifickú agendu než iné súdy a zároveň tunajší súd je asi jediným súdom v SR, ktorý vybavuje veci 3 okresov – Žilina, Bytča a Kysucké Nové Mesto, pričom civilný sudca tohto súdu má v agende C nápad cca 45 vecí mesačne a okrem toho vykonáva aj iné agendy, čo je neprimerané a ak nie až diskriminujúce s niektorými ostatnými súdmi, na ktorých má sudca nápad cca 7-14 vecí mesačne v agende C.

Dokonca z posledných výkazov je zrejmé, že tunajší súd je jednej z naj zaťaženejších súdov SR a zároveň ombudsmanka taktiež skonštatovala, že Okresný súd v Žiline je značne personálne poddimenzovaný.

Z uvedeného je zrejmé, že nie je možné konať bez prietahov za takého stavu, čo žiadame zohľadniť.“

5.2 Vo vyjadrení zákonnej sudkyne k veci sa okrem iného uvádza:

„... Na deň 12. júna 2014 o 13.00 hod. bolo vo veci nariadené pojednávanie.

Právny zástupca odporcov Advokátska kancelária Hagara – Hagarová, Žilina svojim písomným podaním, ktoré bolo súdu doručené dňa 03.06.2014 (č. l. 313) žiadal o zrušenie uvedeného pojednávania z dôvodu, že medzi účastníkmi konania prebiehajú mimosúdne rokovania, zároveň týmto podaním žiadal súd o poskytnutie dostatočného časového priestoru za účelom konečného doriešenie mimosúdneho urovnania medzi účastníkmi konania.

Právny zástupca navrhovateľov Advokátska kancelária JUDr. Mária Badová, s.r.o., Žilina svojim písomným podaním, ktoré bolo súdu doručené dňa 05.06.2014 (č. l. 314) žiadal o zrušenie uvedeného pojednávania z dôvodu, že medzi účastníkmi konania prebiehajú mimosúdne rokovania, zároveň týmto podaním žiadal súd o poskytnutie dostatočného časového priestoru za účelom konečného doriešenie mimosúdneho urovnania medzi účastníkmi konania.

Súd vyhovel týmto identickým žiadostiam a poskytol dostatočne dlhú lehotu, tak ako žiadali, a to do 30.10.2014 (č. l. 317).

Keďže právni zástupcovia voči súdu ostali nečinní a neoznámili či došlo alebo nedošlo k mimosúdnemu urovnaniu, súd elektronickou výzvou zo dňa 03.11.2014 vyzval

oboch právnych zástupcov, aby oznámili súdu či došlo k mimosúdnej dohode alebo žiadajú o pokračovanie v konaní. (č. l. 321).

Na uvedenú elektronickú výzvu súdu zo dňa 03.11.2014 reagoval právny zástupca odporcov Advokátska kancelária Hagara – Hagarová, Žilina svojim písomným podaním, ktoré bolo súdu doručené dňa 10.06.2014 (č. l. 322) požiadal, aby súd nenariadil pojednávanie, nakoľko naďalej prebiehajú mimosúdne rokovania a účastníci majú záujem vec vyriešiť mimosúdne.

Na uvedenú elektronickú výzvu súdu zo dňa 03.11.2014 reagoval aj právny zástupca odporcov Advokátska kancelária JUDr. Mária Badová, s.r.o., Žilina svojim elektronickým podaním, ktoré bolo súdu doručené dňa 25.11.2014 (č. l. 323) a oznámil súdu, že naďalej prebiehajú mimosúdne rokovania.

Následne súd elektronickou výzvou zo dňa 28.11.2015 (č. l. 325) vyzval oboch právnych zástupcov, že ak naďalej žiadajú, aby súd nepokračoval v konaní, je nevyhnutné podať spoločný návrh na prerušenie konania podľa § 110 O.s.p.

Túto výzvu súdu ignorovali obaja právni zástupcovia. Vzhľadom na to, súd dňa 13.01.2015 nariadil vo veci pojednávanie na deň 12.03.2015 o 9.00 hod. (č. l. 326).

Tak ako to vyplýva zo zápisnice z pojednávania nariadeného na deň 12.03.2015 právni zástupcovia opäť požiadali o mimosúdnu dohodu, súd však už pojednávanie odročil na konkrétny termín, a to na deň 14.05.2015 o 13.00 hod. a upozornil PZ zápisnične, že tejto výzve vyhovel poslednýkrát. Toto pojednávanie bolo odročené za účelom rozhodnutia súdu o ďalšom procesnom postupe, nakoľko vec je skutkovo a právne zložitá. (č. l. 332).

Následne opakovaným štúdiom spisu súd dospel k záveru, že vo veci je nutné nariadiť znalecké dokazovanie a vec je v štádiu prípravy uznesenia o nariadení znaleckého dokazovania...

Rozhodnutiu vo veci od 14. júna 2014 do 14. mája 2015 bránil postoj samotných účastníkov konania...“

6. Sťažovateľka v stanovenej lehote prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k vyjadreniu okresného súdu zaujala toto stanovisko: „... na doplnenie mnou uvádzaných skutočností v obsahu mojej sťažnosti zo dňa 11.5.2015 nechcem už nič nové uviesť, v celom

rozsahu na jej dôvodoch zotrúvam a sa ich pridružiam, avšak podotýkam, že mám za to, že postup odporcu nebol od rozhodnutia o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie doposiaľ v súlade s platnou právnou úpravou...“

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

8. Ústavný súd na základe sťažnosti a k nej pripojených písomností, vyjadrení účastníkov konania a spisu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 222/2014, ktorý už posudzoval prieťahy iného účastníka v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 2/2008, zistil tieto podstatné úkony okresného súdu a účastníkov konania:

Sťažovateľka pôvodne ako odporkyňa v druhom rade podala okresnému súdu 18. februára 2005 ešte v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 675/1999 proti navrhovateľom v prvom a druhom rade vzájomný návrh na „zaplatenie 600 000,- Kč a 20 000,- DEM s prísl.“.

Okresný súd vylúčil vzájomný návrh sťažovateľky na samostatné konanie na pojednávaní 28. apríla 2005 a 7. januára 2008 bol návrh zapísaný do podateľne okresného súdu pod sp. zn. 13 C 2/2008.

Dňa 21. júna 2010 a 21. septembra 2010 sa konali pojednávania, na ktorých okresný súd vypočul účastníkov konania a ich právnych zástupcov, a 25. novembra 2010 rozhodol rozsudkom v merite veci o zamietnutí vzájomného návrhu sťažovateľky, ktorá podala proti nemu odvolanie.

Uznesením sp. zn. 7 Co 119/2011 z 12. júna 2012 Krajský súd v Žiline rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, keď okresný súd opomenul aplikovať právnu normu vzťahujúcu sa na danú vec, a to ustanovenie § 402 Obchodného zákonníka.

Dňa 18. októbra 2012 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom odporcovia navrhli konanie prerušiť do skončenia konania o ich sťažnosti podanej ústavnému súdu, ktorý 18. decembra 2012 návrh sťažovateľky zamietol.

Dňa 8. októbra 2013 okresný súd určil termín pojednávania na 9. január 2014, ktoré sa uskutočnilo. Pojednávanie určené na 18. február 2014 sa nekonalo pre onemocnenie odporcu v prvom rade a obdobne bol zrušený aj termín pojednávania určený na 12. jún 2014 z dôvodu oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľky, že medzi účastníkmi konania „začalo prebiehať rokovanie o prípadnom mimosúdnom vyriešení súdneho sporu“.

Okresný súd vyhovel žiadostiam účastníkov a poskytol im lehotu na uzavretie prípadného zmieru do 30. októbra 2014, ale títo mu v novembri 2014 oznámili, že rokovania o mimosúdnom urovnaní ešte prebiehajú. Následne ich okresný súd vyzval, že ak naďalej žiadajú, aby súd nepokračoval v konaní, je nevyhnutné podať spoločný návrh na prerušenie konania podľa § 110 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Na túto výzvu právni zástupcovia nereagovali, preto okresný súd 13. januára 2015 nariadil pojednávanie na 12. marec 2015. Avšak na ňom právni zástupcovia opäť požiadali o mimosúdnu dohodu. Posledné pojednávanie sa konalo 14. mája 2015 a vec nie je dosiaľ právoplatne skončená.

III.

9. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1... Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

12. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými

účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

13. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

13.1 Pri hodnotení podľa kritéria zložitost' veci ústavný súd poukazuje na nález sp. zn. I. ÚS 222/2014 z 10. septembra 2014, v ktorom vo veci iného účastníka tohto konania konštatoval, že spory o zaplatenie peňažnej sumy s príslušenstvom vyplývajúce z rôznych zmlúv občianskoprávnej povahy (napr. zmluva o pôžičke), ako aj obchodnoprávnej povahy (napr. zmluva o dielo, resp. zmluva o postúpení pohľadávky) nie sú právne zložité a existuje k nim aj stabilizovaná judikatúra všeobecných súdov. V danej veci nemôže ústavný súd ospravedlniť doterajšiu dĺžku tohto konania ani v súvislosti so zisťovaním skutkového stavu pred okresným súdom, pretože už od podania vzájomného návrhu v roku 2005 bol okresný súd úplne nečinný viac ako tri roky (v tomto období okresný súd síce vylúčil vzájomný návrh sťažovateľa na samostatné konanie na pojednávaní 28. apríla 2005, ale až 7. januára 2008 bol návrh zaevidovaný pod sp. zn. 13 C 2/2008) a neskôr nečinný aj ďalšie dva roky, pričom jeho postup bol v nasledujúcom období (od roku 2010 do súčasnosti) tiež neefektívny, keďže do dnešného dňa nie je ešte konanie právoplatne skončené (pozri hodnotenie postupu okresného súdu).

13.2 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil niektoré okolnosti, ktoré možno pričítať aj na jej ťarchu. Svedčí o tom najmä skutočnosť, že sťažovateľka sa o svoju vec vôbec nestarala najmä v rokoch 2005 až 2010, a teda účinne nestrážila svoje práva (*vigilantibus iura*). Obdobne pri podaní návrhu nezaplatila súdny poplatok a okresný súd musel zrušiť aj termín pojednávania určený na 12. jún 2014 aj z dôvodu oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľky, že medzi účastníkmi konania „začalo prebiehať rokovanie o prípadnom *mimosúdnom vyriešení súdneho sporu*“, pričom toto prebiehalo veľmi zdlhavo a právna zástupkyňa sťažovateľky nereagovala v lehote na výzvy okresného súdu, čím sa konanie zbytočne predlžovalo.

13.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prieťahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu. V tejto súvislosti ide predovšetkým na ujmu okresného súdu, že od podania vzájomného návrhu sťažovateľkou v roku 2005 bol úplne nečinný viac ako tri roky (až 7. januára 2008 bol totiž návrh zaevidovaný pod sp. zn. 13 C 2/2008). Následne okresný súd okrem spomínanej nečinnosti nevykonal žiadny úkon viac ako dva roky (od 18. marca 2008, keď vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku, až do 10. mája 2010, keď okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky na predloženie dôkazov, o ktoré vzájomný návrh opiera). A hoci v roku 2010 nariadil niekoľko pojednávaní a 25. novembra 2010 rozhodol rozsudkom, jeho rozsudok bol uznesením sp. zn. 7 Co 119/2011 z 12. júna 2012 napokon krajským súdom zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Konanie vedené okresným súdom od podania vzájomného návrhu do času rozhodovania ústavného súdu trvá viac ako 10 rokov a táto celková doba, počas ktorej vec sťažovateľky stále nie je právoplatne skončená, sama osebe osvedčuje dôvodnosť podanej sťažnosti.

14. Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov, a to vtedy, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobie napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

15. V tejto súvislosti ústavný súd neakceptoval vyjadrenie okresného súdu, že nebolo možné konať v tejto veci bez prieťahov v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia súdu, pretože podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

16. Ústavný súd vzhľadom na všetky uvedené dôvody vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

17. V nadväznosti na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 222/2014 z 10. septembra 2014 ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia však už neprikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prieťahov, pretože tak urobil už v tomto náleze.

18. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, pretože výšku považuje vzhľadom na obdobie nečinnosti okresného súdu a výšku uplatneného nároku za primeranú a taktiež preto, že odporcovia (v súčasnosti dôchodcovia) previedli svoj nehnuteľný majetok na svoje deti, preto sa ani v budúcnosti nedomôže zaplatať svojej

pohľadávky v exekučnom konaní. Vzhľadom na okolnosti danej veci (opierajúc sa aj náleží sp. zn. I. ÚS 222/2014) dospel ústavný súd k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti a s prihliadnutím na všetky okolnosti danej veci (pozri body 13.1 až 13.3) považuje za primerané v sume 3 500 €. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

19. Ústavný súd nevyhovел v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu 3 500 €. Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

20. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľke, ktorá bola vo veci namietaného porušenia práva úspešná, vznikli trovy konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátkou JUDr. Badovou. Advokátka vykonala v roku 2015 dva úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, spísanie a podanie sťažnosti. Odmena za jeden úkon právnych služieb v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov je 1/6 z výpočtového základu. Odmena za jeden právny úkon vykonaný v roku 2015 je 139,83 €, spolu s režijným paušálom 8,39 € predstavuje sumu 148,22 €. Odmena advokátke za 2 úkony právnych služieb a 2 x paušálna náhrada predstavuje sumu 296,44 €. Keďže právna zástupkyňa sťažovateľky je aj platcom DPH, uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli teda priznané v celkovej sume 355,72 €, ktorú je okresný súd povinný zaplatiť

na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

21. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015